

---

# Dien Bien Phu

Autor:

Data de publicació: 21-09-2020

Batalla de Dien Bien Phu

Part de la Guerra d'Indoxina

Data

13 de març - 7 de maig de 1954

(55 dies)

Lloc

Dien Bien Phu, Vietnam

Coordenades

21-23-13"N 103-00-56"ECoordenades: 21-23-13"N 103-00-56"E (Mapa)

Resultat

Victòria decisiva vietnamita

Conseqüències

Fi de l'ocupació francesa a Indoxina

Conferència de Ginebra

Bel·ligerant

---

Viet Minh

Amb el suport de:

Unió Soviètica  
Xina  
Alemanya Oriental

França

Estat del Vietnam

Amb el suport de:

Partisans Hmong  
Estats Units

Comandants

V. Nguy'n Giáp

Hoang Van Tailandès  
Lu Liém  
??ng Kim Giang  
Hotel de 4 5 60  
Vuong Thua Vu  
Hotel de 4 estrelles  
Le Quang Ba

Cristià de Castries (P.D.G.)

Pierre Langlais (P.D.G.)  
Henri Navarra

Forces en combat

---

50.000 regulars, 55.000 irregulars i 100.000 treballadors1?  
15 0001

Baix

Segons Vietnam:

4.020 morts  
9118 ferits  
792 desapareguts  
Segons França:  
8.000 morts  
15.000 ferits

2293 morts

5195 ferits  
11.721 presoners  
1729 desapareguts  
62 avions destruïts  
10 tancs destruïts  
167 avions danyats  
2 morts

[edita les dades a Wikidata]

El 1954, Ph? la batalla de la Batalla de la Ciutat va ser lluitada entre el Viet Minh, sota el comandament del general V. Nguy'n Giáp, contra el Cos Expedicionari Francès a l'Extrem Orient comandat pel general Henri Navarre. Va tenir lloc al voltant del poble de Dien Bien Phu i va ser l'última batalla de la Guerra d'Indoxina.

El 1940, després de la derrota de França contra els alemanys durant la Segona Guerra Mundial, l'acolonització francesa d'Indoxina va ser ocupada pels japonesos, però aquests van permetre al govern col·laboracionista de Vichy continuar administrant-lo. No obstant això, quan els japonesos van arrestar els administradors francesos sospitosos de col·laborar amb els Estats Units i la resta van fugir a la Xina a la columna d'Alessandri, la reputació de França es va veure greument danyada i les seves possibilitats de tornar a temps previs a la guerra van caure considerablement. No obstant això, van intentar i el 1949 van esclatar els primers enfrontaments a Hanoi entre les forces colonials franceses i la Lliga per la Independència del Vietnam coneguda per la seva abreviatura: Viet Minh.<sup>2</sup>

Inicialment, les tropes lleials a França estaven recuperant el control en els grans nuclis urbans, però al camp la situació era diferent. Per aconseguir aquest control, l'Estat Major va instal·lar guarnicions al camp i a la frontera, connectades entre si per carretera formant les anomenades rutes colonials. Però el subministrament d'aquests llocs era molt perillós a causa de les contínues emboscades dutes a terme amb millors armes, fins al punt de perdre una divisió completa en la retirada de la Ruta Colonial 4.<sup>3</sup> Com a resultat d'aquesta derrota, el nou comandant en cap francès, el general Jean de Lattre de Tassigny, va decidir canviar tàctiques i enfortir les seves defenses al voltant del delta del riu Roig centrat per Hanoi. A partir d'aquí es van preparar per a una sèrie d'ofensives anunciades pel mateix Ho Chi Minh a principis de 1951 per tal d'arribar a Hanoi per a les vacances de tet, l'Any Nou vietnamita. El pla francès era resistir els atacs i utilitzar el seu poder aeri per destruir-los en el camp obert. Finalment Ho va complir la seva amenaça i va permetre al general Vo Nguyen Giap llançar l'ofensiva: la pitjor lluita es va lluitar a l'altiplà de Vihn Yen, on els homes del general vietnamita van patir una forta derrota.<sup>4</sup>

Després de diversos mesos, durant els quals van recomprar les seves forces després de la derrota del Delta a la primavera de 1953, Giap va dur a terme una ofensiva contra Na San, un campament equipat amb artilleria. Després d'una dura lluita, on les posicions es van perdre i es van tornar a recuperar, Viet Minh va ser derrotat i va patir milers de baixes. Els fets a Na San van aparèixer en els diaris francesos i van donar al general Navarra, el nou comandant en cap, la idea de repetir el moviment, però amb una base més gran i millor equipada amb artilleria. L'objectiu era construir un campament barricada al nord-oest de Hanoi per tallar les línies vietnaminh que connecten la Xina amb Laos i enfrontar-se als guerrillers giap des d'una posició fortament defensada.<sup>5</sup>

A finals de 1953, ambdues parts es preparaven per a converses de pau per decidir el futur de la colònia. Els francesos necessitaven presentar una gran victòria per imposar les seves demandes perquè les accions comencessin al sector de Dien Bien Phu.

#### Operació Castor

Entre tots els llocs candidats, Navarra va decidir sobre Dien Bien Phu, que els francesos ja havien ocupat uns anys abans. Estava situat en una vall, ja equipada amb un aeròdrom i un riu que podia prevenir atacs massius, tot al cor dels territoris dominats pel Viet Minh. Era una zona de selva, muntanyosa, de difícil accés i encara més difícil de subministrar per terra. L'assumpció dels comandaments francesos era que Giap no podia moure's, i molt menys mantenir, armes pesades a la zona.<sup>6</sup>

El 20 de novembre de 1953 va començar l'Operació Castor: els primers avions que van portar els paracaigudistes de Hanoi a la tranquil·la vall es van enlairar a primera hora. Aquell mateix dia, la plaça va ser presa per paracaigudistes amb relativament poques víctimes. Aquesta operació es va complementar amb l'Operació Pólux, que havia de cobrir la retirada de la guarnició pendent a Pu San, seguint el mite de Castor i Polux, fills de Leda, però va resultar un fracàs, ja que els reforços enviats des de Dien Bien Phu només podien rescatar 185 homes dels 2.101 que hi havia.<sup>7</sup>

En total, Navarra va paracaigudes 9.000 homes en tres dies. Aquestes forces van construir dos aeroports i van reforçar l'entorn del poble en quatre fortificacions separades. A principis de 1954, la força expedicionària era de 13.000 homes, incloent artilleria i tancs. Vietminh no va interferir en aquests preparatius.

#### La batalla

Al març de 1954, Giap va decidir acceptar el repte d'una batalla final amb mètodes regulars, per la qual cosa va emprar l'exèrcit que ja consistia en diverses divisions. La batalla va començar el 13 de març quan, per sorpresa dels francesos, va començar un atac massiu d'artilleria: al final de la primera nit, 9.000 bombes van caure sobre les posicions de Béatrice i Gabrielle. En una de les operacions logístiques més sorprenents mai conegudes, l'artilleria s'havia mogut peça a peça a través de la selva amb bicicleta o simplement arrossegada a mà: moltes d'elles van morir d'esgotament. Ambdues posicions van caure, a costa de les grans baixes dels atacants: les onades de vietnamites van caure a les tanques de filferro i els seus camarades els van utilitzar per superar-los. Els francesos havien considerat la zona muntanyosa que envoltava la posició com impenetrable: en l'evidència que la posició es va perdre, ja que l'artilleria vietnamita era intraceable quan literalment va ser enterrat, el comandant d'artilleria francès es va suïcidar aquella

---

mateixa nit. La seva mort no va ser comunicada a la tropa per evitar que això afectés la moral dels combatents.

Els francesos van respondre enviant més paracaigudistes, però van ser atacats pel foc antiaeri, una altra sorpresa, ja que fins llavors Vietminh era considerat escassament armat. A causa de la tanca total de la fortificació, el subministrament d'aire va ser vital, de manera que Giap es va centrar en la captura dels dos aeroports. Es va decidir dur a terme una tanca d'estil tradicional, bombardejar aeroports i construir trinxeres que els acostés a les fortificacions abans de llançar costosos assalts d'infanteria. Després de cinc dies de lluita entre el 18 i el 23 de març, es va completar el primer aeroport. L'últim avió que va aterrar a la pista restant ho va fer el dia 28, però va ser destruït. El mateix dia, els francesos van respondre amb una ofensiva contra posicions antiaèriques als turons: després de capturar-ne dos van haver d'evacuar-los davant la falta de reforços. Aquest mateix mes, el segon aeroport va caure en mans vietnamites.

Els subministraments estaven ara en paracaigudes directament, gran part dels quals van aterrar a la zona controlada pel Viet Minh. Giap havia guanyat la batalla arribant a aquest punt, amb la lluita posterior en les seves paraules com "el sagnat lent de l'elefant caigut". En l'última setmana d'abril va arribar el monsó, evitant qualsevol tipus d'ajuda aèria. Les trinxeres es van convertir en escombraries i els búnquers es van inundar. Els últims reforços en paracaigudes entre el 14 de març i el 6 de maig (4.306 soldats) no van poder substituir les pèrdues (5.500 homes) entre aquestes dues dates.

Els francesos sabien que la derrota era imminent, però necessitaven mantenir la seva posició fins a l'inici de la Conferència de Ginebra, que començaria el 26 d'abril. L'última ofensiva francesa va tenir lloc el 4 de maig, però va ser ineficaç. Una força expedicionària que intentava arribar a la posició es va veure obligada a donar la volta quan encara quedaven centenars de quilòmetres per arribar a la posició. Vietminh va llançar un assalt frontal final entre el 6 i el 7 de maig de 1954.

A Washington, assenyala Paul Boury (antic oficial d'Indoxina que va ser rescatat del buit), l'Estat Major General de les diverses forces, presidit per l'almirall Arthur Radford, ja estava dibuixant una intervenció aèria amb 60 bombarders pesats B 29 (avions de càrrega, pilotats per militars nord-americans revestits de civils, ja estaven jugant un paper decisiu en l'enviament de subministraments al Grup Operatiu del Nord-oest, Gono). "Sense ser especificada explícitament, l'operació podria ser l'objectiu per al llançament d'una bomba atòmica" (amb el risc de destruir la guarnició al mateix temps que els "Viets").<sup>8</sup>

Al final, els francesos tenien 2.293 dels 20.000 que formaven la guarnició i 11.721 homes van ser fets presoners. Els vietnamites van tenir 7.900 morts i 15.000 ferits, gairebé la meitat de la força atacant.

El general de brigada, promogut a aquesta posició enmig de la batalla, comandant de les forces franceses Christian-Marie-Ferdinand de la Croix de Castries (1902-1991) es va rendir i va ser empresonat durant quatre mesos, mentre arribava a un acord d'armistici a Ginebra.

#### Després de la batalla

Durant la guerra, un terç de les tropes de l'exèrcit francès van ser fetes presoneres. Alguns van morir de fam i malaltia durant la seva detenció. Molts d'ells ni tan sols eren francesos, sinó legionaris, senegalesos o vietnamites.

La victòria va significar el final de la guerra amb els Acords de Ginebra, que van dividir Vietnam en un nord sota l'autoritat de Ho Chi Minh i un sud amb Bao Dai com a emperador. Es preveia que les eleccions reunien les dues zones dos anys més tard, però els Estats Units, que no van signar els acords, van donar suport a Ng. Ng. Diem, que va rebutjar els acords de pau, va establir un règim autoritari i va començar a perseguir fortament tota l'oposició: budistes, kaodaistes i comunistes, que portarien el 1958 al reinici de les hostilitats i la formació el 1960 del Front Nacional d'Alliberament o FNL, també conegut com el Viet Cong.

Giap va intentar una tàctica similar contra Khe Sanh el 1968, però la gran potència aèria dels Estats Units li va impedir repetir la gesta.

La batalla va ser la primera del segle XX en què un país colonial europeu va ser derrotat per les forces d'alliberament nacional a través d'una tàctica convencional. L'exemple es va estendre i durant les dues dècades següents els imperis colonials es van dissoldre davant l'amenaça de guerres similars.

#### Referències

? Saltar a: Per B Seguretat global - Primera Guerra Indoxina  
Bosc, 2003, p. 26 i per sota.  
Windrow, 2004.

---

Solar, 2004,p. 30 i inferior.

Erwan, 1979,p. 19 i inferior.

Solar, 2004.

Erwan, 1979,p. 61 i inferior.

? "De la guerre coloniale au terrorisme d'Etat". ? 1,0 1,1 1,2 1, 1 de novembre de 2004. [Consulta: 11 gener 2019].

## Bibliografia

Coma Forest, Alfredo (2003). ? «Lluita o bust, un espanyol a Indoxina». L'aventura de la història (Madrid: Arlanza Ediciones) 6 (62). Issn 1579-427x.

Bergot, Erwan (1979). La batalla de Dien Bien Phu. Barcelona: Albar. ? 1,0 1,1 1,2 1,3 1,4 1,4 1,4 1,5 1,

Solar, David (2004). El 1997, el grup va ser un dels primers a fer-ho, i va ser un dels primers a fer-ho. L'aventura de la història (Madrid: Arlanza Ediciones) 6 (67). Issn 1579-427x.

2004: Windrow, Martin ( 2004). Dien Bien Phu i la derrota francesa al Vietnam. Cambrige: Da Capo Premsa. ? 3,0 3,1 3,2 3,3 3,4 3,4 3,4 3,4 3,4 3,5 3,6 3,6 3,6 3,6 3,6

## Enllaços externs

A Wikimedia Commons hi ha contingut multimèdia relatiu a: Batalla de Dien Bien Phu

DienBienPhu.org en castellà

Dien-Bien-Phu (A prop de Dien-Bien-Phu)